

שואל שלא מדעת גזלן

מראה מקומות

- ◀ גמ' ב"ב דף פח. הכא במאי עסקינן – גופא אמר – רש"י ד"ה כגון (2)
- ◀ רמב"ם הל' גזילה פ"ג הל' ט"ו (3)
- מה מקור האיסור – רעק"א דף מ"א ד"ה לא (optional) (3)
- ◀ שו"ע סי' שני"ט סעי' ה' (4)
- אסור אפ"ל ההנאה פחות מפרוטת – חזו"א ב"ק דף כ: ד"ה נראה – ולפיכך (3)

בדבר שאין הבעלים מקפידים

- ◀ ריטב"א (החדשים) ב"מ דף מא: ד"ה תרגמא רבי יעקב (בסו"ד) (3)
- ◀ שו"ע הרב הל' שאלה סי' ה' (4)

לדבר מצוה

- ◀ טור או"ח סי' י"ד וליטול טלית – וב"י שם ד"ה וליטול (4)
- ◀ משנה ברורה או"ח סי' י"ד סעי' ד' (5)
- ◀ ויש חולקים בטלית בזמן הזה – ערוך השלחן סי' י"ד אות י"א (4)
- כשבעלי אס או יודע בו שהוא מקפיד – פרי מגדים (משבצות זהב) סי' י"ד סק"ו (7)
- אם יש היתר להשתמש בספר או סידור שלא מדעת הבעלים – משנה ברורה ס"ק ט"ז (5)
- ערוך השלחן שם סי' י"ג (7)

עכ"ם

- ◀ שו"ע או"ח סי' תע"ב סעי' ב' ומג"א סק"ב (7)
- ◀ שו"ע הרב גזילה סי' ד' (7)

מז **כבר** גזלן דתי וחסיד להחזירה ליד הבעלים חימה הא מן הצהר
 חזרה (ב"ק דף קמ.) גבי הגובב טלה מן העדר ולא ידעו בעלים
 ולא צנניכוהו ולא בחזרוהו ומט האנן והיא שלמה פטור וא"ר יוחנן
 לדעת מנין פטור שלא לדעת אפילו מנין לא לרר א"ר ה"ב (ב) הכא

המקום שלקחם הימנו יהיה פטור
אומר ר"י שאם תסם דמחצית
למקום המשפחה אכל הכא מצודה
בדים משפחה לך המעט כדלמך
לעיל דמחצית משפחה הוה:

למוד בה לאחרים
אך מיפלטו מר סבר
גולג היו גופא אבד
האומן לבקרו ונאנס
"דקני רמיה ההוא
חא אנבה אממא
אנבה אתא פרשא
יה דרב ימר הייביה

ל' הוא דקצי' דמיה
 ר' לפום נדרא אתו כולי' עלמא שקול קרא קרא אמר
 לשמים אתו לקמיה דרב כהנא אמר להו' אין אדם
 יוה"מ הוא דקצי' דמיייה אבל לא קצי' דמיייהו ברשות
 דקצי' ת"ד"ס^א הלוקח ירק מן השוק ובירד והניח (6)
 א קנה ולא נתחייב במעשר גמר בלכו לקנותו קנה
 וזירו אי אפשר שכבר נתחייב במעשר ולעשרו
 ברמים הא כיצד מעשרו ונותן לו דמי מעשר אמו
 נות קנה ונתחייב במעשר אמר רב הושעיא הכא
 בגין רב ספרא דקיים בנפשיה^ב ודוכר אמת בלבבו:
 מדותיו אחד לשלשים יום ובעל הבית אחד לשנים
 בן גמליאל אומר חילוף הדברים^ג תנוני מקנח מדותיו
 משקליותו פעם אחת בשבת^ד ומקנח מאונס על
 רשב"ג במה דברים אמורים בלא אבל כיבש אינו צריך
 וחייב

שדמיו קאזאס ענו רחיס של פלפלין ושאר כלס קטנים שדרכ
ירפא ויבדק¹² שלוקמן קופלען עליו דאין הגהא למוכר בלקוסתו של
לעוקה בשאל עליו ומישיב באונקא ותמלא הם בביריתא כותיה
עצמי דלאו דוקא טשא שכר דא"כ לא לייחיד באונס אלא בגמיה
וילה¹³ וזו לוקא גמור או נמי כמו שואל שאל הגהא שלו ו'¹⁴
שה: אכל לא קיצי דמיה ר' דא גרסי: קרא: לעת: שקי:
דע ממי יסאל מעמיו היה רזיה לאסכן להס: אין אדם מקדיש
בו הכו בשמואל: ברשותא דבריהו קיימי: ויכול להקדישן דלא דמי
הו לפי שאין ברשותו דהכא לאו אדעתא למיגול שקליהו אלא לקנות
וידעתן להחזיר ומש"ה ברשותא דמרייהו קיימי: הילוקה קיימי:
דא דמי מתחייב אלא לברר הסיבות אלא גמול לקנות מתחייב יד.
עשר שכבר נתחייב במעשר ואין חזר מוציא מתחת ידו דבר שאין
מנעט החפלה כדי מעשר: מעשרין ונותן: לל"ב¹⁵ ויטול לו דמי מעשר
מעשר. בתמיה אמאי לא אפילו לא קיצי דמיהו יכול להחזיר
בגדא הו כל עסקן כך וכך מעות וסבר דמשום מיעוט דמיה הו
מיעוט מעות הראשונות משום דגמול בלוי להקטוהו בכך¹⁶ וה"נ
קא ונתחייב (ה) במכר וכי מחזירו כחזר ומוכר לו דמי:
קטנים: יסיון. חטין בלשון יון ומשום שקונה הרבה חטין יסוד
ונקרא לחובן ומתמעטת המדה ובכלי הלז מוקי לה לקמן:
ט נדבק ט כל כך: הילוקה הדברים. סיוון פעם אחת בשנה
כד חזיר נקרב (ו) ומייבש המאקס בנטיס: החזוני בלגה בשמים
שירשו רעותיו ולא נהירא דא"כ לא ק"ל הכי שחרי המנה כשבי"ג
אל צמח דברים אמורים כ' ועוד אם אינא דפלגי עלה אמאי לא קתמי
שמוכר חזיר דיין שאין חייב להט"ף ג' טיפין נקרב בחזות ויחר:
נקליותיו. אבני משקל ששוקל קצת דבר לא ופער: ע"כ כ"ה משיק'¹⁷
לפי שיש להן מ"ט קיטל תרין קטן בכל פעם ופער: כזה מאמיה:
אין סירות מנון ופלפלין אין תרין לקנה שלא נדבק קצת מאמיה:

[illegible]

בגן שנמצא למד ב-
*הבישה נתחייב בר-
בעלי חיים דאנקטין
האי גונא מי אמר אל-
שבתורה תרמינהו
עסקין בגן שנמצא
ובשואל שלא מודעת
שואל הוי וכו' סבר
שמואל "הנוטל כל
בדיו חייב חזק מילי
גברא דעל לבי
דבישרא בהדי דקא
מרכא מניה אתא ל-

לשלומי דמיה והני
י'הווא גברא דאיתיי כ
לזו הרי הן מוקדשין
מקדיש דבר שאינו של
מרייתו קיימי ושפיר
אפילו כל היום כולו
ונתחייב במעשר לה
א"א (ז) שכבר מופחיו
משום הגזר בבלו ל
בירא שנים עסקין
מתני' (ח) הסיחון מקנה
עשר הדש רבן שמעון
פעמים בשבת (ט) ומוכר
כל מושקל ומושקל אבן

ואת דמרי' לה נאכ סוגיא למחוי הרגיל אללו ומוסר לו בעל הדין
האלולות לבדה וזכר הסוגיא פשוטה: והני מילי דקוצי דידיה. (י)
ועולם לתח פשוט פשוט ונדרים^(יז) מוקי לה לתח דשמואל בתרעא
הדרכה ימלא קופצין ומשום הדגלחו של לוקח היא היה ליה
תמי נאכסו דהליה חייב בתורה פטור מפני שראש כטשא שכר ותר
אלמדיה וטעמא משום דקייץ דמיה חובתא סתמא הוא הרי הוא
אגבה אטמא. הגביה יך לקטעה ולרשות אס שמנה אס לו
קרא. לקטע: אמר ר' הן הן מוקדשין דשמים. לפי שלא היה
בז' דני קדש אס את ביתו כחיי (חוקה ה) וכו' כיון דקייץ דמיה
(י) לגזול דאמרי' (דמא ה): שטין אינן יטולין להקדש וזה לפי שאין של
כיון דלא קייץ דמיה לו אטמא דעמחיה דשמי' דלא חשבת למכרן
בז' מעט הקדש: בייר ודחיה. וזה גמר לקטע: אינן חייב במשע
ועשרו דמא' ואס רואה לחזור ממקו: דהחירו אינן. בלא הפרשת
מחוק^(יז) וישירו אינן. ואח"כ יתירו לנוכח שכרי מפתחיה דמיה
מחדר ואת היותר ענין: אסו משום דגברו דקטות קנה
ליהדערה וליפטור: רב פרא. אסו קרי קרפחא שמע ואמר ליה
מחוק והעלה לו דמים מרובים ולאחר כתיבו לו רעה לקבל אללא
בז' מעשר כיון דירא שמים הוא אסו שגמר בלז וזה
בית' הדין. הוא טעון גדול שקנה הדעה יחד ומוכר לפטור
קרא לו סעו^(יז) מקנה מדות. בשלל ענקק כסן היין והש
בית. שאלו מוכר חסידן כסיוון די בשלל אסיה בשנה
בכיון שחבר דמא' לתח המשקה קרש בחורו בלא בעל חסיה שאלו
בשבת. לפי שחדיר למכור יותר מסיטון ובעל חסיה ואחלן לת"ק
ממאמח^(יז) ועוד דקמסמיה דה רש"י דקאמר אמר רבן שמעון בן גמ
מיעריה דקמח לעיל אלא נראה דלפני רש"י מודה במחוי אס
מקנה חסיה ומהה דמעה מעל כל פנים (מחוי ה):
(י) ומשקה. כל פסע ופסע שוקל כסן יותר מן המשקין
אשורין. קוטחין הלל דבר למ גנון כסן וין ושמן: אבל בדבר יין

[illegible][illegible]

ו (ב"מ) יום טוב בן אברהם אשכנזי (ריטב"א) עמוד מס 98הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שלחן ערוך הרב הל' שאלה סי' ה'

י"ה בר"א כשהשואל נותן רשות לזה ללמוד בו כי כל משך ימי שאלתו הספר קנוי לו ללמוד בו ורשאי ליתן זכותו לאחר אבל יג אסור לילך לבית חבריו לקרות שם מספרו יג אפילו באקראי שלא מדעתו בין שדוא שלו בין שהוא שואל בידו ואצ"ל להשתמש בשאר חפציו יד א"כ ידוע לו בבירור שלא יקפיד עליו בעל החפץ או שהוא דבר שאין דרך כל בני אדם לו לרקפיד עליו כלל מפני שאין חיש הפסד וקלקול כלל בתשמיש זה אבל דבר שמקצת בני אדם מקפידים עליו מפני חשש קלקול אע"פ שרובן אין מקפידין מפני שהוא חשש רחוק אין הולכין בזה אחר הרוב לומר שכן הסתם לא יקפיד בעל החפץ זה ואפילו מן אם ברי לו שלא יקלקל כלל אסור כי בעל החפץ חושש עכ"פ שם יקלקל ואם היה יודע יסור משתמש בחפציו אפשר שהיה מקפיד ונמצא זה שואל שלא מדעת הבקלים והוא גזלן אף שאינו מקלקל כלל כמו שנתבאר ^[1234567] ^{א"ח"ח} כל זה בדי מציאה ופקדון :

ו (חור"מ, שו"ת, הוספות וחדושים) שניאור זלמן בן ברוך מלאדי עמוד מס 67הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

טור או"ח סי' י"ד בית יוסף ד"ה וליטול

י"ל: [כ] וליטול טלית חבריו בלא דעתו ולברך עליה י"א שהוא מותר
דניחא ליה לאיניש למעבד מצוה בממוניה ובלבד שיקפול אותה
אם מצאה מקופלת ^(י) טלית של שותפין חייבת בציצית : כמה
אוי"ח א יעקב בן אשר (בעל הטורים) עמוד מס 49הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

וְלִיטוֹל טלית חבריו בלא דעתו וכו' וז"ל ספר מצות קטן יש לברך על טלית חבריו אפילו בלא מתנה רק שיהיו לו חבריו רשות ואפילו בלא רשות קני דמסתמי נוחא ליה לאיניש דלעבד מצוה בממוניה חייב טלית מקופל ומנוח צריך לטול רשות . והמרדכי כתב על זה ולי אמי הדיוט י"ל דמי מקפלו ככתולה שרי לו שם כיון שהבעל מקפלו גלי דמקוה שמקפיד בדבר מלהשאילו עכ"ל ובמחזיקי חסד כתוב ובמקום שנהגו להניח עליונותין בבית הכנסת אם כח אדם להחשטף בו לפי שעה ולהחזירו במקומו מותר ולא חשבו שואל שלא מדעת גזלן הוי כיון דליכא הכא חשש כלידו קרנא נוחא ליה לאיניש דלעבד מצוה בממוניה

אוי"ח : משא"כ בספרים דשחא יבא לקרות בהם הרבה עד שיקרע מרוב משמוש (ב) ור"י כתב ח"ל ואותם שלוקחי ציצית שמוצאים בזה בלא ידיעת בעליהם מותר להמירן נוחא ליה לאיניש לקיומי מצוה בין בגופיה בין בממוניה ובלבד שיחזירוהו שם מקופל כמו שהיה שאם לא החזירו מקופל ודאי לא נוחא ליה למחריה וז"ל שואל שלא מדעת אוי"ח א יעקב בן אשר (בעל הטורים) עמוד מס 49הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

וכו' גזלן ועליו חמור הכותב וצו"ע צריך
נאץ ה' עכ"ל וכ"כ שהיה דעת הרא"ש
שכתב בפרק כל הנשר ונהגו להחשטף
בעליתו של חבריו אפי' בלא ידיעה וסמכו
על זה דניחא ליה לאיניש דלעבד מצוה
בממוניה ואם מצאה מקופלת יחזור
ויקפלה ככראשונה דאי לאו הכי לא
נוחא ליה עכ"ל וכן עמא דבר :

אוי"ח א יעקב בן אשר (בעל הטורים) עמוד מס 49הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ערוך השלחן סי' י"ד אות י"א

י"א כתבו המור וש"ע סעיף ד' דמותר ליטול טלית
חבריו ולברך עליה ובלבד שיקפול אותה אם מצאה
מקופלה עכ"ל משום דודאי נוחא ליה לאיניש למעבד מצוה
בממנו [טור] ורצון בעל הטלית בכך ולא קפיד וכן אי
ידעינן דגברא קפדנא הוא אסור ליטול שלא מדעתו
ונלע"ד אף שרבותינו פסקו הדין הזה דבסתמא מותר
ליקח טלית חבריו שלא מדעתו ולהתפלל בו סמעם
דודאי נוחא ליה מיהו אגן חזינן דהרבה מקפידים בזה
מאד ובפרט כשהטלית הוא חדש ונקי וגם יש בני אדם
שאינן סובלין כלל שאדם אחר ילבש בגד שלהם סמעם
ידעה ונקיות ונלע"ד שמאד יש להתיישב בדין זה :

א (אוי"ח א) אפשטיין, יחיאל מיכל בן אהרן יצחק הלוי עמוד מס 38הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

והראשונים הם כחולין ד' * ימותר ליטול (ז) [פ] (יג) מלית חבירו (יד) ולברך עליה ובלבד (ח) (טו) שיקפל אותה
 וסמך וכו' ירוחם אם מצאה מקופלת : כגו וס' נתפלג (כ"י פרק הספיקה) אבל אסור ללמוד מספרים של חבירו (טז) כלל
 דעתו דחיישין שמה יקרא אותם (ט) נלמודו (כ"י הלכות קטנות) : ה' * מלית (יו) של (י) שותפין
 (יח) חייבת בציצית דכתיב על כנפי בנדיהם :

באר היטב

כתב דאפילו לדעת המזכירין על מלית שאולה סינו הפלית שלובש נעם
 החפלה עם הנחת חפילין אבל מי שלובש כדי לעלות למורה או לירד
 לפני החיצה בודאי אין לברך עליו ודעת הראשונים בכללם מלית
 דהעובר לפני החיצה מברך וכ"כ בפסקי תוספות במנחות סימן ק"ג
 דכהנים המתעסקים במלית שאינו שלכם כשעולין לדוכן מברכין וכ"כ
 המ"א ואלוהיו זוטא . גם בחשונה שער אפרים סימן י"ט ובהשונה
 בית יעקב סימן קי"ד פסקו דלא כהרש"ל ע"ש . וע"ז הסכים עם
 מהרש"ל ופסק שלא לברך על מלית שאולה מזויינת ומכ"ש אם נפלו
 שלא מדעת חבירו שכתב ע"ד שאין מברך עליו ע"ש . והמחבר יד
 בלית שאולה חף לעלות (לחורב) . שאלה אם מחוייב אדם להשליט מלית שלו למי שדר בכפר כדי שיהא יספיק לשלול מלית מאחרים
 בעירו פסק בחשונה בית יעקב סימן קי"ד דאין מחוייב להשליט מליתו לאחר וכו' יברך על מלית שאולה ע"ש : (י) מלית חבירו :
 באקראי אבל בקביעות אסור ב"ה . וכתב רש"ל דאסור ליקח אוחו מזהב"ל לבית או חפכה : (ח) שיקפל . אפילו שלא כסדר קיפולו
 הראשון . ובשבת אפילו אין מקפלו כלל שרי מ"א עיין ע"ה ובהנחת ישרים סי' פ"ז : (ט) בלימודו . ואפי' באקראי אסור ללמוד בהם .
 ועיין בה"מ סימן רנ"ב ס"כ בהג"ה דנהב"ל אם הסקיד אצל ח"ה ספרים מותר ללמוד בהם ולהעתיק אם אין לו כיוצא בהם . וכתב
 ס"א וס' במשכון אצל ח"ה והסמ"ע כתב שם אם הסקיד מקפיד ע"ז אסור אצל הס"ך שם הולק עליו וכתב דשרי ע"ש וכתב מה"א
 דברי הס"ך נראהו צ"ח דברי המרדכי אצל מה"ש הכ"י כאן בשם הסופרים משמע דאי שאלו שלא מדעת עיין שם : (י) שותפין . כסוח
 השותפין עם השנע כוכבים אינו חייב בציצית עיין דמשק אליעזר בפרק ראשית הגז דף חכ"ד וז"ל אסור :

משנה ברורה

ומזה ללמוד לענייננו ג"כ דלר"ד להחזירו להסותן בזמן סינו אם
 סיוס יאלצו בעליו ישיב לו עכ"ל למפר קודם החפלה כדי שיהיה
 לו בעצמו ג"כ בזה לזאת ואם לא החזיר לו והסותן אין לו מלית אחר
 נראה דנעקר המהנה למשרע ולא קרינא ביה כסוהך [ואף שיש לו
 פ"ק מ"מ מהסברא דאדעתא דהכי לא נתן לו] דלא כמו שכתב בס"ח
 גם נחבאר שם דאחר שיעלצו לו לר"ד לחזור ולהניח לבטליו במחנה כדי
 שיהיה של בעלים שהרי געשע שלו ופשוט דה"ל בענייננו . ל"ל פשוט
 דאם נתקלקל הפלית או אחר מזיויותיה אצל השולל חף מזה ע"י
 חונס ולא החזיר לו כמו שלקחה אינו יוצא בהנחה עיין בהסמ"ע סימן סרנ"ח
 סעיף ד' ובהדושי רע"ה שם : (יג) מלית חבירו . פי' שלא מדעתו
 דניהא ליה לחיוב דליעבד מלית בממוניה ודוקא (כ) באקראי אבל
 בקביעות אסור ואפילו באקראי דוקא באוחו מקום אצל להאניחו מניחו
 לזהב"ל או חפכה אסור דאפשר שמקפיד עליו ואין גזל ועיין בפמ"ג
 שכתב דבכל גווני ראוי ליזהר כשבעליו עמו שישאלו ואין סומכין על
 הסוקה במקום שיכולין לנכרו בקל וכ"ש אם יודע בו שהוא מקפיד :
 (יד) ולברך עליה . עיין במ"א ועיין בדרך החיים שכתב דיותר טוב
 שיכוין שלא לקנות ולא יברך : (טו) שיקפל אותה . (כג) כקיפולו
 הראשון (כד) ובשבת יקפל אותה ולא כקיפולו הראשון והמ"א חילק
 בשבת שלא לקפל כלל : (טז) בלא דעוה . אפילו כה באקראי בעלמא
 דחיישין שמה יקרא בהן הרבה עד שיחקשו מרוב המשמוש . והעולם
 נוהגין בשמולאין סידור תפלה או מחזור בזהב"ל שלקחין אותו כדי
 להסתכל בו וא"י היחר לזם דמ"ס סידור מספרים [פמ"ג] : (יח) של
 שותפין . וסלית של שותפות נכרי וישראל או איש ואשה חייבת בציצית
 ולא יברך עליה . אר"ה דלא כדמשק אליעזר ע"ש : (יח) חייבת .
 ואיירי שהחזירו מרוב שילך חבירו בו ואם בלי ציצית חייב לעשות

שערי תשובה

קריאת התורה שער י' סעיף ח' ובזהו שער שם ומ"ש מחשבות בית יעקב
 פ"ט שכתב מדין אחרונ המבואר בס"ס חרנ"ה שמוטב שישלחו לקבל וכתב
 כהם חילוקי דינים בזה וגם להרן קוסות ס"א ומ"א שסקבו מאהרוב על ציית
 ועיין ביד אפרים סי' חרנ"ה מ"ש בזה : [פ] מלית חבירו . עכ"ל בשם רש"ל
 ועיין ס"א דהרש"ל סיים בה דחינו כשהניחו במקום מיוחד ע"ש ור"ל דאם לא
 הניחו במקום מיוחד סימן לדבר שאינו מקפיד על מקומו ורש"ל . ואמנם
 דעת רש"ל בכל מלית שלובש בלא דעת חבירו לא יברך ומכ"ש בזה נראה דאף
 שי שובב בשלובשו במקומו לברך בזה שמואלו חון למקומו לפי שבעל המלית
 לא הקפיד לניחו במקום מיוחד לא יברך עליו :

אסור סותר הראיות של הס"א ע"ש . ועיין בס' בני חיים . [ועיין בספר אליהו רבה הביא כמה שו"ת לדמות דברי מהרש"ל ופסק לברך אפי'
 בקליה שאולה חף לעלות (לחורב) . שאלה אם מחוייב אדם להשליט מלית שלו למי שדר בכפר כדי שיהא יספיק לשלול מלית מאחרים
 בעירו פסק בחשונה בית יעקב סימן קי"ד דאין מחוייב להשליט מליתו לאחר וכו' יברך על מלית שאולה ע"ש : (י) מלית חבירו :
 באקראי אבל בקביעות אסור ב"ה . וכתב רש"ל דאסור ליקח אוחו מזהב"ל לבית או חפכה : (ח) שיקפל . אפילו שלא כסדר קיפולו
 הראשון . ובשבת אפילו אין מקפלו כלל שרי מ"א עיין ע"ה ובהנחת ישרים סי' פ"ז : (ט) בלימודו . ואפי' באקראי אסור ללמוד בהם .
 ועיין בה"מ סימן רנ"ב ס"כ בהג"ה דנהב"ל אם הסקיד אצל ח"ה ספרים מותר ללמוד בהם ולהעתיק אם אין לו כיוצא בהם . וכתב
 ס"א וס' במשכון אצל ח"ה והסמ"ע כתב שם אם הסקיד מקפיד ע"ז אסור אצל הס"ך שם הולק עליו וכתב דשרי ע"ש וכתב מה"א
 דברי הס"ך נראהו צ"ח דברי המרדכי אצל מה"ש הכ"י כאן בשם הסופרים משמע דאי שאלו שלא מדעת עיין שם : (י) שותפין . כסוח
 השותפין עם השנע כוכבים אינו חייב בציצית עיין דמשק אליעזר בפרק ראשית הגז דף חכ"ד וז"ל אסור :

ביאור הלכה

כפי' דלא צריכא להא דכתב הרשב"ם ב"כ קל"ז פ"ב ורובו נותר באחרונ
 דאדעתא דהכי וכו' רובו בלא גם בעלים של שותפין חייבם . ואולי טעם
 הדס"מ דפעמים שהיה גדולה מהל ולא ימצי בזה פרוסא לכל חד ובעין שפירש"י
 בסוה"כ כ"ז ע"כ ד"ס כל האזנה ע"ש ובספר שערי אפרים כתב דיותר טוב
 ליקח מלית שאולה בעת עלייתו להורס מליקה מלית הקל ששולית סקל
 נכנס לכלל סקל שמה מחוייב לברך ואם לקח מלית הקל ורובו לברך יכוין
 או ארוב לנכנס לשם מלכות של ציית ויעשוף בו רחשו כמו בשארית וא"ל או
 לעמוד מעוטף שיפור סילוך ד' אמות וכו' ואם אינו רוצה לברך עליו לא
 יעשוף רחשו כלל רק עשוף כנף לבד וזמן טעם לדבריו כשהחזיקו שערם של
 וז"ל במלית הקל ים לברך עליו כמו במלית של שותפין ומ"א נראה דוקא
 כשהעו"ף בו רחשו כדרך עשייתם בהרים הא בל"ה אין לברך אף שיש דעת קלה
 פוסקים החולקים ע"ז וס"ל דיעשוף הכנף בני מ"א אין כוונתו להעשעף כלל
 רק לבישה לבעתו מושם כבוד בעלמא לא קריין אשר תכסה בה בעישוף ארעי
 כס ואף בעלית שלו אם אף זמנו ככול שאינו יכול להעשעף בו ממש ונותנו על
 הסתעף לבד לשעה קלה בשעת הקריאה ודעתו להסירי מיד כ"כ בהג"ה
 עכ"ל ודבריו חלוצים בעלמא דהלא הסתעף השו"ע לפי צייתן ח' דהעישוף
 אינו לעיכובא וגם טעם השני שלו מרש"ל ומ"א וא"ל ושארית אחרונים משמע דבכנד
 שלו בודאי חייב לברך ולא חילקו כלל בין אם מעשף ראשו או לא משמע
 מדבריהם דבכל גווני חייב ע"י לבישה או בציית מ"מ מה שכתב בס"א הנ"ל
 דיוכין או בלישיהו לשם מלכות של ציית ולא לכבוד בעלמא דבריו נכונים
 מאד מדינא מט"א דהלא ק"ל כפי' ס' ס"ד דמאס לריבות כוונס ולעיכובא הוא
 כמבואר שם וכמ"כ בס"י ח' כמ"כ סק"ט ע"ש . אחר"כ מאחרי חבר להשערי
 אפרים וסו"א מה שכתב בס"ט כסימן י"ח הק"ד בשם הל"ה דהמחשעף מפני
 כבוד הניכור אין מברך ומסתמא עשמו כמ"כ הס"א דאפשר דאם אינו נקרא
 לבישה מהחייבה בציית ועיין מנן אברהם סוף סימן י"ט בזה שכתב בשם
 ההוספות וז"ע : * בותר ליטול מלית חבירו וכו' . שאלה אם מחוייב אדם
 להשליט מלית שלו למי שדר בכפר כדי שיהא יספיק לשלול מלית מאחרים כעירו
 פסק בחשונה בית יעקב כסימן קי"ד דאין מחוייב להשליט מליתו לאחר וכו' יברך על מלית שאולה ע"ש : * מלית של שותפין חייבת וכו' . עיין במ"ב
 כמ"כ ואיירי שהחזירו מרוב שילך חבירו בו ואם בלי ציצית חייב לעשות

שער הציון

(כ) כ"ח ומ"א : (כג) כמ"ג : (כד) כמ"ג : (כה) כמ"ג :

(ז)

פרי מגדים (משבצות זהב) סי' י"ד סק"ו

עליה אם לא שפ"י כהיה מתנה ע"מ להחזיר לו מנכר כפיר. ופא"ר חות ו' יע"ש : ו' סקפל. עט"ז יש להסתפק אם בניחו דשאי כי כנ"י הביא אותן המניחים עליהם בבית הכנסת הא בניחו לא ורואי ורואי כשנעליו עמו שישאל לו וכהיה דר"פ למאי כ"מ לישייליה ואין סומכין על חזקה במקום דאפשר לצדורי בקל וכ"ש אם יודע בו שהוא מקפיד : ו' אסור. עט"ז והפולס נהגין בבית הכנסת כשמואלין סידור חפלה וכדומה של חנינו שזקחין בלא דעת בעליו וא"י הימר לזה ומ"ש סידור מספרים דא ודא אחת היא וטליש בבית הכנסת הוא דשאי הא ספרים חק כניה"כ אסור סידור ומחזורים. דע דמ"ש כש"ע ס"ה טליש שוחפין חייבת והיינו שחברו מרובה שילך חכרו בו והוא בלא יציית חייב למשות בו יציית ואסור בלא יציית אבל שוחפין יש בו יציית וא' מקפיד על חנינו שלא ילך בו אפי' יש בו כדי חלוקה ובכל חלק שיפור טליש אפי' אם לובכו כגזילה ומכר בלא משא כי סלק הא' שבו כ' יציית אינן שלו. וכ"ש אם אין בו פדיון יציית : או"ח א קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 415 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

ערוך השלחן סי' י"ד אות י"ג

י' וכתב רבינו הרמ"א דתפלין מותר ג"כ ליטול שלא מדעת אבל אסור ללמוד מספרים של חבירו ברא דעתו דחיישינן שמא יקרע אותן בדימודו עכ"ל ואפילו באקראי בעלמא אסור דשמא יעיין בו הרבה עד שיקרע מרוב משמוש ומ"מ לעיין בעלמא נהגין היתר וכן ליקח סידור ומחזור בלא ידיעת הבעלים דרובא דעלמא אינם מקפידים בזה ועי' מ"ש בחו"מ סי' רצ"ב סעיף ל"ד [ועט"ז סק"ז ומג"א סק"י] :

א (או"ח א) אפשטיין, יחיאל מיכל בן אהרן יצחק הלוי עמוד מס 38 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע או"ח סי' תע"ב סעי' ב' ומג"א שם סק"ב

נח מגן אברהם נ"י איח תעב הרכות פסח

שמא יקדים קנה לושט דושט הוא על ב ככלים נאים . כל השנה טוב למעט ככלים נאים זכר לחורבן חוץ מליל פסח שהוא מקום כלפי ימין : (ג) דכזמן ירבה ככלים נאים ומכר"ל לא היה משתמש במשכנות של פסח"ס כ"א כפסח להסב כיון דאין רגילות בארצו כשאר וכן מ"כ כשם מהר"מ דכ"י גניבת הפסח"ס דשאל של מדעת גולן כיון ע' כהנים שלא להסב וכ' מ"מ ז"ל חלל כח"מ סי' ש"ט וקשה חטו כפסח מותר לגזול וי"ל כיון דאין משתמש בהם חלל פסח אחת בשנה לא מקפיד הפסח"ס ועיין בע"ז בי"ד סי' ק"ך ס"ט : ג ישכ על הספסל. ולא על הקרקע. ונמרדכי מבטח דגרס"י יסב על הספסל וגם מותר לסמוך ע"י פסח"י :

ב ד יסדר שלחנו יפה ב [ז] בכלים (ז) נאים כפי כוחו
ה ויכין מקום מושבו [ח] שישב בהסיבה דרך חירוי : הגה
ואפילו עני שאין לו כרים ג [ד] ישכ על (ג) הספסל (מדרכי יוש פרק ערבי פסח"י) :

או"ח ב קארו, יוסף בן אפרים עמוד מס 380 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

שו"ע הרב (דפוס חדש) הל' גזילה סי' ד'

ואם משכן נכרי חפץ לישראל (ו) יש מתירין^א להשתמש בו אף על פי שבישראל כיוצא בזה הרי זה גולן^ב (מפני ששולח יד בפקדון^ג בנכרי אין בו משום שליחות יד שנאמר^ד אם לא שלח ידו במלאכת רעהו רעהו ולא של נכרי כי שליחות יד אינה גולה לגמרי אלא שמשתמש בפקדון לצורך עצמו ומה שיתקלקל בתשמישו דעתו לשלם לו^ה ולא אסרה תורה בנכרי אלא לגזול ממנו לגמרי שלא על דעת לשלם^ו) :

ו (ח"ו"מ) שניאור זלמן בן ברוך מלאדי עמוד מס 106 הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה